

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Του MICEL PROVINS

ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΘΥΜΑ

Πρόσωπα : { ΜΑΡΙΑ,
ΕΛΕΝΗ,
ΖΑΚ.

(Κομφό σαλονάκι. Η Έλενη κίθεται σκεπτική σ' έναν καναπέ. Αξαρφα χτυπάει ή πόρτα).

ΕΛΕΝΗ, (άνοίγοντας). — Α! πώς αυτό, Μαρία; (Φιλιππιας εγκάρδια).

ΜΑΡΙΑ. — Νά, ήμουν περαστική. Άλλως τε ελχα τόσον καιρό νά σέ δω... Τι γίνεσαι; (Προχωρούν, και μπαίνουν στο σαλόνι. Είσε μοσοκότεινο. Τα παράθωρα κλειστά).

ΜΑΡΙΑ. — Δέν βλέπω καθόλου, τι σκοτεινά... γιατί αυτό;
ΕΛΕΝΗ. — Μ' άρέσει τόν σκοτάδι, γιατί μπορώ νά σκέπτομαι καλλίτερα. Κάθισσε στην πολυθρόνα έχω τόσα νά σοῦ πώ !...

(Η Έλενη κίθεται πλάι στη Μαρία και την κυτάζει με θαυμασμό).
ΕΛΕΝΗ. — Πόσο όμορφη είσαι! Δ ν σέ κάνει κανείς για είκοσι χρονών που είσαι.

— Μαρία, (γελώντας). — Είσε ή άγάπη που μ' όμορφαίνει.

ΕΛΕΝΗ, (με πικρία). — Μπορεί...
ΜΑΡΙΑ. — Άμφιβάλλεις; Ξέρω όμως πως κατά βάθος είσαι βεβαία γι' αυτό που σοῦ είπα.

ΕΛΕΝΗ, (είρωνικά). — Ναι... γιατί βλέπω κι' από τόν έαυτό μου, πόσο μ' όμορφησε ή αγάπη. Έχω χάσει τόν χρώμα μου. Κοντεύω νά σβύσω.

ΜΑΡΙΑ. — Μά γιατί; Έγώ σέ φαντάζομαι εύτυχημένη.
ΕΛΕΝΗ, (Με πολλή πικρία). — Όραιο ζωή κ' ή δική μου. Δέ με βλέπεις που κάθουμε μοναχή, ενώ έχω άνάγκη μιας συντροφιάς, τρυφερόης, μιας παρηγοριάς...

ΜΑΡΙΑ. — Δέν σέ καταλαβαίνω Έλένη.

ΕΛΕΝΗ. — Βέβαια, δέν μπορείς νά νοιώσης τί κρύβω μέσ' στην καρδιά μου. Έχω πολλών ειδών πικρίες. Μά ή πιό σκληρή άπ' αυτές είσε εκείνη ή τρομερή διαφορά τής ηλικίας μεταξύ έμου και του συζύγου μου.

ΜΑΡΙΑ. — Δέν είχα ποτέ νά γνωρίσω τόν άνδρα σου. Φαντάζομαι όμως πως θά είσε τύπος σοβαρός, με γκριζά ή με άσπρα μαλλιά που θά σέ λατρεύει...

ΕΛΕΝΗ. — Ναι, που μέ... άπατά, με όλη την δύναμη και την όμορφιά που του δίνουν τά είκοσι πέντε του χρονών. (Κλαίει).

ΜΑΡΙΑ, (μ' έκπληξη). — Είσε τόσο νέος; Μικρότερος άπό σένα; και με ποιά σέ άπατά;

ΕΛΕΝΗ, (κλαίγοντας). — Δέν τό έμαθα άκόμα...

ΜΑΡΙΑ. Πάει καιρός;

ΕΛΕΝΗ. — Καθώς ξερεις; Μα ίε μου, έχω ένα χρόνο που παντρεύτηκα άπό έρωτα. Η άπιστία του όμως δέν ξέρω άπό πότε άρχισε. Ξέρω μόνο πως τώρα μου έδηλώνει φανερά την περιφρόνησή του.

ΜΑΡΙΑ, (προσαυθώντας νά την παρηγορήσει). — Μη στενοχωρείσαι, και πάλι σέ σένα θά γυρίσει. Έ'σι είσε όλοι οι άνδρες. Γυρίζουν μετανοημένοι ζητώντας συγχώρεση για τόν σφάλμα τους. Κι' άρχίζει τότε ή πιό ευχάριστη ζωή. Ίσως και σῦ νά χειροτερεύεις τά πράγματα, με τίς σιγές που τόν κάνεις.

ΕΛΕΝΗ, (μέσα άπ' τούς λυγμούς της). — Δέν τού φανερώνω τόν πόνο μου, ότι αυτό με σκοτώνει. Κάνω πως τόν περιφρονώ. Βρίσκει ένα μέσο νά ξεφύγει άπό τίς δικαιολογίες που θά μου σερβίριζε για νά με καθησυχάσει.

ΜΑΡΙΑ, (λυπημένη). — Δέν ξλπίζα νά μὴν έκτιμηση τουλάχιστον την καλή σου καρδιά.

ΕΛΕΝΗ, (κλαίγοντας). — Κι' όμως κάποια μ' άγκυπούς !... (Σιωπούν, κι' άκούγεται μονάχα τόν σιγανόν κλάυμο της Έλένης. Έπειτα άπό λίγη ώρα, ή Μαρία κάνει ένα κίνημα τού χροσού για νά διή τή ρολόγι της, μά δέν βλέπει. Η Έλενη σκουπίζει τά δάκρυά της σηκώνεται κι' άνάβει τόν ήλεκτρικό. Ξανακίθεται ενώ ή Μαρία βλέπει την ώρα).

ΜΑΡΙΑ. — Έννεά ή ώρα! πώς άρρηστα! (Με στειοχώρια) θάφυγε τώρα !...

ΕΛΕΝΗ, (με περιέργεια). — Ποιός;

ΜΑΡΙΑ, (χαμογελώντας). — Ό μνηστήρας μου. Άλήθεια δέ σοῦ μίλησα γι' αυτό. Έδώ κι' έννεά μήνες γνωριστήκαμε σ' ένα σταθμό. Έβγαίνα άπό τόν τραίνο, είχα πιάσει βροχή. Όμπρέλλα δέν είχα. Ημουν όμως βιασική, και προχώρησα μέσ' στη βροχή. Έείπεις που με είσε άκολουθήσει, έτρεξε και με στέγασε κάτω άπό τή δική του, για νά με μη λερωθώ. Δέν ξέρω τι μιάς ένωσε τόσο σφιχτά άπό τότε. Τώρα με άγαπά και τόν λατρεύω...

ΕΛΕΝΗ. — Δέν έμφιβάλλω για την όμοιότητα των χαρακτήρων σας και την συμφωνία σας...

ΜΑΡΙΑ. — Άλήθεια, ήματε ταιριασμένοι. (Κυτάζοντας με χαρά την Έλενη). Καί σ' ένα μήνα θά γίνουμε άντρώγιο, και θά κί-

νουμε ένα μακρονό γαμήλιο ταξίδι.
ΕΛΕΝΗ. — Πόσο σέ ζηλεύω άγαπητή μου. (Σιωπούν βυθισμένες κάθε μια στις σκέψεις της. Άκούγεται τόν κουδούνι νά χτυπάει νευρικά).

ΕΛΕΝΗ, (άνήσυχη). — Ποιός νάιναι; (Πηγαίνει στην πόρτα, άνίγει βλέπει τόν άνδρα της. Με κάποια ευχαρίστησι). Τόσο νωρίς Ζάκ, πως αυτό;

ΖΑΚ, (άπότομα). — Τέλειωσα γρήγορα τής δουλειές μου. (Κυτάζοντας προς τόν μέρος τού σαλονιού) Βλέπω φώς, ποιός είσε;

ΕΛΕΝΗ. — Μιά φίλη μου έλα νά στη συστήσω, δέν θά ζημιωθής καθόλου. (Μπαίνει στο σαλόνι πρώτα ή Έλενη, κι' ακολουθεί πίσω ό άντρας της).

ΕΛΕΝΗ, (με χαρά στη Μαρία). — Είσαι τυχερή, άπόψε θά γνωρίσης τόν άντρα μου. (Η Μαρία σηκώνει τόν καρτάκι και βλέπει τόν Ζάκ. Έξαρφα κοκκινίζει, ταραξεται, τρέμει, βγάξει μια φωνή και κλείνει τά μάτια με τά χέρια της. Τρομαγμένη ή Έλενη τρέχει κοντά της.)

ΕΛΕΝΗ. — Μαρία, τι έχεις;
ΜΑΡΙΑ, (μυλις κατορθώνει νά προσφέρει τίς λέξεις). — Τίποτα... μά άδιαθεσία...

ΖΑΚ, (στην Έλενη). — Φέρε τίποτα για νά συνέλθη...

(Η Έλενη βγαίνει έξω. Ο Ζάκ τρέμοντας πηγαίνει κοντά στη Μαρία).

ΖΑΚ. — Συχώρεσέ με, Μαρία, σ' άγάπια πολύ, δέν θά σέ έχασω ποτέ (Κάνει νά της φιλήσει τόν χείρι).

ΜΑΡΙΑ. — Φύγε έλασινέ !... (Η Έλενη μπαίνει κρατώντας ένα ποτήρι νερό και ένα μπουκαλάκι αιδόρα. Η Μαρία σηκώνεται νάταβάλοντας μεγάλη προσπάθεια. Αισθώνεται λίγο τόν φόρμα της και έτοιμάζεται νά φύγει).

ΜΑΡΙΑ, (τρακισμένη). — Άνιό, Έλενη, έλπίζω νά σέ ξαναϊδώ προτού ταξειδέσω με τόν... συζυγό μου... (Την φιλεί. Άνοίγοντας τόν χείρι στο Ζάκ). Χαίρετε κύριε χάρηκα πολύ... (Φεύγει).

ΕΛΕΝΗ, (με πόνο). — "Άθλιε! τάκουσα όλα. Έκανεσ τόν ρόλο τού άρροβωνιασικού της. Είσε τόν δευτέρο σου θυμα.

ΖΑΚ, (συντετριμμένος). — Κι' έχω είμαι τόν τρίτο...

Μετρφ. Κ. Γ.

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Οί έχθροι τοι

"Όταν ό στρατάρχης Ναρβαές, στην έιθβαντίο κλίση του ρωσέθικου άπό τόν πνευματικό του άν συγχωροῦ τούς έχθρους του, άπάντησε περήφανα :
— Δέν έχω έχθρους !
— Πώς ;
— Τους έτουφέκισα όλους !

Ο Φοντενέλλος κι' ό δηρээтης του

Κάποιος πήγε μία μέρα νά έπισκεφθί τόν Φοντενέλλο τόν ήγε όμως σέ κακά χάλια.
— Τι έχεις; τόν ερώτησε.
— Τι έχω; άπάντησε ό Φοντενέλλος. Έχω έναν ήπηρετή που με ύπηρετεί τόσο άσχημα... σά νάχα δέκα !...

Μιξ άπάντηση

Κάποιος μιλούσε με την κυρία ντε Μοντεσπών για τά έλαττώματα τής γυναίκός.
— Δυό κυρίες μόνο έγγώρισα στη ζωή μου που νάν έντελώς τέλειες, έλεγν αυτός.
— Ποιά είσε ή άλλη; ερώτησε μ' άφέλεια ή κυρία ντε Μοντεσπών.

Τά δάκρυα τής κυρίας Φιτριμκοποιού

"Ένας φαρμικοποιός μάλώνε με τή γυναίκα του που προσφύγει στο συνηθισμένο μέσον άμύνης των γυναικών, τά δάκρυα.
— Κλάψ; όσο θέλεις τής λέει ό άντρας της, πολύ λίγο με σγινούσ τά δάκρυά σου. Άμ τάχα άναλύσει και ξέρω πως δέν περιέχουν παρά ένα έλάχιστο μέρος φωσφορικής άββ' στου και λίγη χλωριόοχο σόδα. Τό ύπόλ ίποεινεκαθαρή νερ) που δέχρησιμεύεις σείπειτο.

— Συχώρεσέ με Μαρία, σ' άγάπια πολύ, δέν θά σέ έχασω ποτέ...

